

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 kwietnia 2018 r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 15 grudnia 2017 roku odmówił C. K. prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 20 lutego 2018 roku ubezpieczony został uznany za trwale całkowicie niezdolnego do pracy oraz niezdolnego do samodzielnej egzystencji a niezdolność powstała w dniu 1 grudnia 1985 roku, a nie w okresie pracy na kolei, tj. od dnia 24 listopada 1981 roku do dnia 14 stycznia 1983 roku. Ponieważ niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia na kolei albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od jej ustania oraz brak jest co najmniej 4 lat pracy na kolei, brak jest prawa do przyznania kolejowej renty.

/decyzja – k. 581 akt ZUS/

Od powyższej decyzji wnioskodawca C. K. złożył w dniu 4 maja 2018 r. odwołanie, wnosząc o przyznanie mu prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu podniósł, że organ rentowy nie uwzględnił, iż doznał on zatrucia pokarmowego w miejscu pracy w okresie zatrudnienia na kolei.

/odwołanie – k. 3-3odwrót/

Decyzją z dnia 28 maja 2018 r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 15 grudnia 2017 roku odmówił C. K. prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 20 lutego 2018 roku ubezpieczony został uznany za trwale całkowicie niezdolnego do pracy oraz niezdolnego do samodzielnej egzystencji a niezdolność powstała w dniu 1 grudnia 1985 roku, a nie w okresie pracy na kolei, tj. od dnia 24 listopada 1981 roku do dnia 14 stycznia 1983 roku. Obecnie obopowiązujące przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie przewidują przyznania prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. Tym samym organ rentowy wskazał, że zmienia decyzję z dnia 5 kwietnia 2018 roku w części dotyczącej uzasadnienia.

/decyzja – k. 592 akt ZUS/

Natomiast decyzją z dnia 28 maja 2018 r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 15 grudnia 2017 roku odmówił C. K. prawa do kolejowej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnił warunków określonych w art. 40 i 50 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ na wymagane 15 lat pracy na kolei udowodnił 1 rok 1 miesiąc i 21 dni takiej pracy w okresie od dnia 24 listopada 1981 roku do dnia 14 stycznia 1983 roku.

/decyzja – k. 593 akt ZUS/

Od powyższych dwóch decyzji z dnia 28 maja 2018 roku wnioskodawca C. K. złożył w dniu 9 lipca 2018 r. odwołanie, wnosząc o przyznanie mu prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy i emerytury kolejowej. W uzasadnieniu odwołania ponownie podniósł, że organ rentowy nie uwzględnił, iż doznał zatrucia pokarmowego w miejscu pracy w okresie zatrudnienia na kolei.

/odwołanie – k. 3-3odwrót/

W odpowiedzi na odwołania od decyzji z dnia 5 kwietnia 2018 roku oraz dwóch decyzji z dnia 28 maja 2018 roku organ rentowy wniósł o ich oddalenie, wskazując argumenty tożsame co w zaskarżonych decyzjach.

/ odpowiedź na odwołanie – k.4- 4 odwrót , k. 4- 4 odwrót akt VIII U 1497/18/

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2018 roku Sąd Okręgowy połączył sprawę o sygn. akt VIII U 1497/18 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt VIII U 1213/18.

/postanowienie - k. 6 zawarte w aktach o sygn. VIII U 1497/18/

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 roku pełnomocnik wnioskodawcy ustanowiony z urzędu poparł odwołania i wniósł o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w wysokości 150% stawki, oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte ani w całości ani w części. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołań.

/protokół rozprawy – oświadczenia pełnomocników stron -- 00:05:23- 00:06:03 płyta CD – k.54/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca C. K. urodził się w dniu (...). Jest właścicielem gospodarstwa rolnego.

/okoliczności bezsporne/

Wnioskodawca był zatrudniony w Fabryce (...) "PONAR - Ł." w Ł. w okresie od dnia 1 września 1972 roku do dnia 31 sierpnia 1976 roku na stanowisku stolarza.

/świadczenie pracy – k.223 akt ZUS/

W okresie od dnia 2 września 1976 roku do dnia 31 lipca 1980 roku C. K. był zatrudniony w Odlewni (...) "K." w K. na stanowisku ślusarza.

/świadczenie pracy – k.222 akt ZUS/

W okresie od dnia 3 listopada 1980 roku do dnia 1 marca 1981 roku ubezpieczony był zatrudniony w Lokomotywowni Pozaklasowej Ł. O. na stanowisku starszego rzemieślnika.

/świadczenie pracy – k.216 akt ZUS/

Od dnia 24 listopada 1981 roku do dnia 14 stycznia 1983 roku ubezpieczony był zatrudniony w (...) na stanowisku praktykanta na nastawniczym i na stanowisku zwrotniczego II klasy.

/świadczenie pracy – k.6 akt ZUS/

Wnioskodawca był zatrudniony w (...) Usługowej Spółdzielni (...) w P. w okresie od dnia 2 stycznia 1986 roku do dnia 14 lutego 1986 roku na stanowisku strażnika w niepełnym wymiarze czasu pracy.

/świadczenie pracy – k.230 akt ZUS/

W dniu 20 grudnia 1982 roku C. K. wystąpił z wnioskiem o przyznanie renty inwalidzkiej.

/wniosek - k. 2 akt ZUS /

Decyzją z dnia 8 września 1983 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 20 grudnia 1982 roku przyznał wnioskodawcy rentę inwalidzką od dnia 24 listopada 1981 roku, tj. od nabycia uprawnień – powstania inwalidztwa i podjął jej wypłatę od dnia 15 stycznia 1983 roku, od wyczerpania zasiłków chorobowych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony został zaliczony do trzeciej grupy inwalidów przez Komisję do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia ((...)). Komisja uznała, że inwalidztwo wnioskodawcy powstało przed zatrudnieniem na kolei.

/ decyzja – k.38 i orzeczenie (...) k. 19 akt ZUS /

Kolejnymi decyzjami organ rentowy przyznawał wnioskodawcy prawo do renty inwalidzkiej trzeciej grupy do dnia 30 listopada 1984 roku. Natomiast od dnia 1 grudnia 1985 roku przyznano mu prawo do renty inwalidzkiej pierwszej grupy, a następnie do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

/bezsporne/

W dniu 15 grudnia 2017 roku C. K. złożył wniosek o rozpatrzenie jego prawa do świadczenia emerytalno – rentowego i przyznania świadczenia kolejowego, podnosząc, że w trakcie zatrudnienia na kolei uległ zatruciu pokarmowym na stanowisku pracy.

/wniosek – k.569 akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 5 kwietnia 2018 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 15 grudnia 2017 roku odmówił C. K. prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia

20 lutego 2018 roku ubezpieczony został uznany za trwale całkowicie niezdolnego do pracy oraz niezdolnego do samodzielnej egzystencji a niezdolność powstała w dniu 1 grudnia 1985 roku, a nie w okresie pracy na kolei, tj. od dnia 24 listopada 1981 roku do dnia 14 stycznia 1983 roku. Ponieważ niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia na kolei albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od jej ustania oraz brak jest co najmniej 4 lat pracy na kolei, brak jest prawa do przyznania kolejowej renty.

/decyzja – k. 581 akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 28 maja 2018 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 15 grudnia 2017 roku odmówił C. K. prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia

20 lutego 2018 roku ubezpieczony został uznany za trwale całkowicie niezdolnego do pracy oraz niezdolnego do samodzielnej egzystencji a niezdolność powstała w dniu 1 grudnia 1985 roku, a nie w okresie pracy na kolei, tj. od dnia 24 listopada 1981 roku do dnia 14 stycznia 1983 roku. Obecnie obopowiązujące przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie przewidują przyznania prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. Tym samym organ rentowy wskazał, że zmienia decyzję z dnia 5 kwietnia 2018 roku w części dotyczącej uzasadnienia.

/decyzja – k. 592 akt ZUS/

Natomiast zaskarżoną decyzją z dnia 28 maja 2018 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 15 grudnia 2017 roku odmówił C. K. prawa do kolejowej emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnił warunków określonych w art. 40 i 50 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ na wymagane 15 lat pracy na kolei udowodnił 1 rok 1 miesiąc i 21 dni takiej pracy w okresie od dnia 24 listopada 1981 roku do dnia 14 stycznia 1983 roku.

/decyzja – k. 593 akt ZUS/

Powyższych ustaleń, Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS, których wiarygodność nie budzi wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z dokumentacji medycznej wnioskodawcy na okoliczność powstania niezdolności do pracy w okresie zatrudnienia na kolei, gdyż okoliczności te pozostają bez znaczenia dla rozpoznania sprawy, o czym szerzej Sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania nie są zasadne i podlegają oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że prawo do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy znajdowało oparcie w ustawie z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r., Nr 23, poz. 99 ze zm.).

Zgodnie z art. 13 powyższej ustawy - kolejowa renta inwalidzka przysługuje pracownikowi kolejowemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest inwalidą,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, określony w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin,
- 3) inwalidztwo powstało w okresie zatrudnienia na kolei lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia na kolei albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (ust.1);

2. Przy ustalaniu okresu zatrudnienia wymaganego do przyznania kolejowej renty inwalidzkiej, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uwzględnia się wyłącznie okresy zatrudnienia na kolei oraz okresy równorzędne i zaliczalne do okresów zatrudnienia na kolei.

Powołana ustawa z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin została uchylona z dniem 1 stycznia 1999 roku, tj. z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz. 1270) – na podstawie art.195 tej ustawy.

Osoby, którym w dniu 1 stycznia 1999 r. przysługiwały emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy i renty rodzinne na podstawie przepisów, o których mowa w art. 195 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zachowały prawo do tych świadczeń na zasadach określonych w art. 180.

Zgodnie bowiem z art. 180 ust.1 tej ustawy osoby, którym w dniu wejścia w życie ustawy przysługują emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy i renty rodzinne na podstawie:

- 1) przepisów, o których mowa w art. 195,
- 2) art. 19a ustawy z dnia 24 maja 1990 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. poz. 206, 390 i 540),
- 3) ustawy z dnia 14 grudnia 1990 r. o rewalizacji emerytur i rent dla osób, które ukończyły 80 lat, oraz o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. poz. 540)

- zachowują prawo do tych świadczeń w wysokości ustalonej przed dniem wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2-5 i z uwzględnieniem ust. 6-9.

Natomiast osobom, które złożyły wniosek o kolejową rentę inwalidzką po dniu 1 stycznia 1999 roku nie przysługuje takie świadczenie wobec uchylenia z tym dniem ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy decyzją z dnia 5 kwietnia 2018 r. odmówił C. K. prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia

20 lutego 2018 roku ubezpieczony został uznany za trwale całkowicie niezdolnego do pracy oraz niezdolnego do samodzielnej egzystencji a niezdolność powstała w dniu 1 grudnia 1985 roku, a nie w okresie pracy na kolei, tj. od dnia 24 listopada 1981 roku do dnia 14 stycznia 1983 roku. Ponieważ niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia na kolei albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od jej ustania oraz brak jest co najmniej 4

lat pracy na kolei, brak jest prawa do przyznania kolejowej renty. Kolejną decyzją z dnia 28 maja 2018 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., odmówił C. K. prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie przewidują przyznania prawa do kolejowej renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy wskazał, że zmienia decyzję z dnia 5 kwietnia 2018 roku w części dotyczącej uzasadnienia.

Z ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawca otrzymywał od dnia 15 stycznia 1983 roku rentę inwalidzką trzeciej grupy, następnie pierwszej grupy i ostatnio z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Organ rentowy uznał, że inwalidztwo wnioskodawcy powstało przed zatrudnieniem na kolei.

Ubezpieczony nigdy nie otrzymywał kolejowej renty inwalidzkiej, a zatem jego wniosek o przyznanie takiego świadczenia po dniu 1 stycznia 1999 roku nie ma podstawy prawnej i wobec powyższego jego odwołania od decyzji z dnia 5 kwietnia 2018 r. i z dnia 28 maja 2018 roku znak (...) nie zasługują na uwzględnienie.

Bez znaczenia w takiej sytuacji pozostaje dokumentacja medyczna, o której załączenie wnioskował pełnomocnik ubezpieczonego, skoro obowiązujące przepisy nie przewidują obecnie prawa do kolejowej renty inwalidzkiej.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołania od powyższych decyzji.

Odnosząc się natomiast do odwołania wnioskodawcy od decyzji z dnia 28 maja 2018 roku znak (...) na mocy której organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do kolejowej emerytury wskazać należy, że warunki do przyznania tego rodzaju emerytury wskazują przepisy art. 40 i 50 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Przepis art. 40 stanowi, że kolejowa emerytura przysługuje pracownikowi kolejowemu urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949r., który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący dla kobiet 55 lat, mężczyźni 60 lat;
- 2) ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia na kolei, łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia na kolei, o których mowa w art. 44-45.

Przepis ten, samodzielnie rozpatrywany, jest adresowany do osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949r., a ponieważ wnioskodawca urodził się w roku 1957, nie spełnia warunków do przyznania emerytury przyznawanej tylko w oparciu o ten przepis.

Do grupy wiekowej odwołującego adresowany jest natomiast przepis art. 50 w/w ustawy. W ust. 1 stanowi on, że prawo do emerytury kolejowej, o której mowa w art. 40, przysługuje pracownikom kolejowym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r., a przed dniem 1 stycznia 1969r., jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;
- 2) warunki do uzyskania emerytury określone w tym przepisie spełnią do dnia 31 grudnia 2008r.

Zauważyć należy, że przepis art. 50 był poddany kontroli pod kątem zgodności z Konstytucją. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 22 czerwca 1999r., K. 5/99 (OTK 1999, Nr 5, poz. 100) stwierdził, że artykuł 1 ust. 2, art.

50 ust. 1 pkt 2 oraz art. 195 pkt 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych są zgodne z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu orzeczenia Trybunał podkreślił, że ustawa z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie narusza ani praw nabytych w drodze skonkretyzowanych decyzji przyznających świadczenia, ani praw nabytych in abstracto, ani też ekspektatyw maksymalnie ukształtowanych. Ustawa dotyczy jedynie ekspektatyw, które nie mają charakteru maksymalnie ukształtowanego, a więc takich, które zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego nie zostały objęte ochroną konstytucyjną.

Na konieczność spełnienia warunku osiągnięcia wieku 60 lat do 31 grudnia 2008r. zwraca też uwagę orzecznictwo sądowe. Przykładowo Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 27 listopada 2013r. (III AUa 596/13, LEX nr 1402828) wskazał, iż stwierdzenie zgodności z Konstytucją treści art. 50 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyklucza możliwość przyznania emerytury pracownikowi kolejowemu, który do dnia 31 grudnia 2008r. nie ukończył określonego przepisem wieku 60 lat w stosunku do mężczyzn i 55 lat w stosunku do kobiet.

Wnioskodawca nie spełnia warunków określonych w powołanych przepisach, bowiem nie ukończył do dnia 31 grudnia 2008 roku wieku 60 lat oraz nie wykazał co najmniej 15 lat zatrudnienia na kolei. Wnioskodawca udowodnił jedynie 1 rok 1 miesiąc i 21 dni takiej pracy w okresie od dnia 24 listopada 1981 roku do dnia 14 stycznia 1983 roku.

Wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie podnosił w niniejszym postępowaniu, iż legitymuje się wymaganym stażem pracy na kolei.

Ubezpieczony, na którym zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodowy, nie udowodnił swojego roszczenia w tym zakresie.

Wskazać należy, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662, Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca 1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Mając na uwadze całokształt w/w okoliczności i rozważań Sąd uznał, że C. K. nie spełnia przesłanek do przyznania mu prawa do emerytury kolejowej, dlatego jego odwołanie od decyzji z dnia 28 maja 2019 roku. zostało oddalone w oparciu o art. 477¹⁴

§1 kpc.

O zwrocie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu orzeczono na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz.68) uwzględniając zwrot stawki podatku VAT, przyznając je w wysokości 150% stawki minimalnej.